

**Воронцова Дарина Олександрівна,
Жиляк Валерія Русланівна**
студентки Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕКОМУНІЗАЦІЯ: ПРОЦЕС, ЩО ТРИВАЄ

Декомунізації – процес, що стихійно розпочався нещодавно, масштаб-но вплинув на ідеологію, суспільні відносини в цілому, історію, викликав низку хронологічних подій. Показав себе як болісний, складний та руйнівний процес, який вимагає прискорених дій та незаперечних змін. Впливає на переосмислення колективної історії та індивідуальної пам'яті. Суспільство, усвідомлюючи, що комуністична ідеологія – це тягар, який на даний момент набуває прогресивної державної політики, намагається на психологічному рівні позбутися радянських ідеалів, слід розуміти, що деякі моменти повинні залишатися в минулому, бо саме вони можуть формувати негативний вплив на майбутнє покоління [1].

У першу чергу, люди старшого покоління, безпосередньо пам'ятають той стан, коли не треба було замислюватись: «Чому саме ця вулиця має таку назву, а ця – іншу?». Такі люди більш схильні підтримувати радянську спадщину, адже зміни, які відбуваються під час процесу декомунізації, руйнують систему цінностей та певну категорію стереотипів [2].

Не важко здогадатися, що процес декомунізації – це прояв незаперечного патріотизму. Якщо розглядати даний процес як вияв патріотизму, то важливим елементом державної ідеології України – впровадження патріотичної символіки як засобу вираження громадської позиції. Зазвичай, такі елементи виконують об'єднуючу та мобілізуючу роль [2].

Українська молодь здебільшого підтримує даний процес, адже вона застала тільки результат, тому перейнятися радянським духом їй не вдалось. Тому відповідної ностальгії вони не відчувають, і не зможуть відчути. Перейменування – це не проста зміна назви населених пунктів, областей, вулиць і ін., а цілковита зміна історії [3].

«Чи настільки потрібна нам та декомунізація, як нам її нав'язують?». З одного боку, людей єднає, бо перейменування дає певну самостійність і незалежність, а з іншого неповажно ставиться до героїв минулого, оскільки вулицю не назвали б в честь неповажної людини [4].

«Запізнення України із декомунізацією на 27 років» – це не просто вислів, а чіткий погляд на реальні події. Причиною цього є криза у свідомості суспільства, в якій ми перебуваємо. Дуже тяжко щось змінювати повністю у сформованій країні, а саме коли це стосується її минулого, у зв'язку з тим, що економіка знаходиться на нулі. Недоречно говорити про декомунізацію зараз після великої кількості негараздів, яке пережило суспільство в епоху

Незалежності [5].

Станом на сьогодні, процес декомунізації потрібно завершувати, оскільки в деяких регіонах даний процес пройшов безболісно, а в інших викликав масу невдоволень. Як мінімум, треба просуватись до закінчення цього процесу, бо це «життя не за коштами», декомунізація вимагає додаткових бюджетних витрат. Остаточне вирішення даного питання надасть можливість більше до нього не повертатись, продовжувати формувати нову інформаційно-ментальну парадигму та зняти з порядку денного питання, яке має риторичний характер.

Бібліографічні посилання:

1. Academia. URL: <https://www.academia.edu>.
2. Декомунізація цінностей та ідентичності. Інтерв'ю з професором історії Людмилою Бабенко. URL: <https://tribuna.pl.ua/news/dekomunizatsiya-tsinnostej-ta-identichnosti-interv-yu-z-profesorom-istoriyi-lyudmiloyu-babenko/>.
3. Процес декомунізації – це глибинне переосмислення колективної історії, колективної та індивідуальної пам'яті та ідентичності – експерти. URL: <http://uacrisis.org/ua/40575-protses-dekomunizatsiyi>.
4. Декомунізація в Україні. Від візуального очищення до візуального осмислення. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/28554511.html>.
5. Соціологічне дослідження на тему: «Процес декомунізації». Виконали: Воронцова Д.О., Жиляк В.Р., Піскун Д.А. / Архів автора.